

ESQUERRE

REDACCIÓ:
Màrtirs de Jaca, 9
SUBSCRIPCIÓ:
1'75 pts/trimestre
ANUNCIS: Preus
vencions, segons a-
many i número d'in-
sercions

OLOI
PREU 1'75

ANY I - NÚMERO 20

OLOI, 3 DE NOVEMBRE DEL 1934

INTERMEZZO

per R. PLA I CORAL

Durant aquest darrers quatre anys en els quals han ocorregut tants esdeveniments polítics, els periodistes gairebé ens trobàvem amb la feina feta. Era qüestió només de prendre la ploma i deixar que llisqués per ella sola i lliurament, al comentari d'un fet d'actualitat. Fer de periodista, en aquests darrers temps, era no gens menys allò que se'n diu bufar i fer ampolles.

Ara, tanmateix, les coses han canviat. No és que el món sigui una bassa d'oli, ni que les coses s'hagin arranjat a satisfacció de tothom, ni que no passin coses en les quals amb molt gust ficariem la collarada. Ben al contrari, els periodistes tenim, com no havíem tingut mai, el botet ple, i en el nostre interior ens hi forfollèn un sens fi de llamps de Déu que si no esclaten aviat ens portaran a tots al cementiri. Però així com abans podíem donar cops a tort i a dret sense que ningú us pogués cridar l'alto, ara tenim sempre el temor de si ens costarà cara la nostra trencadissa.

I ja ens teniu altra volta (als animals de ploma) encaparrinats a la recerca del tema, inofensiu i bon minyó com un conte d'En Folch i Torres.

Aquesta setmana, l'obligació d'escriure per als nostres lectors l'acostumat devental d'aquest setmanari, ens era una greu preocupació. De què parlarem? Mentalment havem passat llista de totes les qüestions actuals que podrien ésser motiu d'un article, però ens havem topat amb una serie de *tabús* i d'*intocables* que n'hi havia per posar-hi pell de gallina. Quan ja desesperàvem de poder escriure l'article, la festivitats d'aquesta setmana, la diada de *Tots Sants* ens ha tret de maldecaps. Per una vegada a la vida—ens hem dit—al dintre el laïcisme i parlem d'una commemoració religiosa. «El Deber» ens en sabrà grat i veurà amb això que no som tan heretges com ell es pensa. Així és, doncs, amic lector, que avui parlarem dels *morts*.

Així com de viure, hi ha moltes maneres de morir en aquest món. Hi ha qui mor aclofat al llit en una atmosfera carregada d'olors d'inútils medicines i xiuxeg de jaculatories, més inútils i banals

encara. En canvi, hi ha qui mor al carrer, al camp de batalla, a on l'han portat la defensa d'un ideal, d'una idea fermament sentida amb la il·lusió de què del seu triomf ha de néixer una millor justícia una millor comoditat entre els homes.

Hi ha, també, aquells que moren carregats de deutes i aquells que se'n van d'aquesta vall de llàgrimes deixant un crèdit espiritual immens en aquest món.

Els segons d'aquestes dues menes de morts són aquells que anomenem els herois. Si la humanitat avança, si el món fa camí, a ells ho devem únicament. Si en el curs dels segles s'han anat reparant paulatinament les injustícies, si l'*home* ha guanyat en categoria i condició, ho devem a aquells qui en vida s'han neguitejat, han treballat i lluitat per millorar aquesta condició humana i si ha convingut s'han deixat matar pel triomf d'aquesta noble causa.

Aquests dies que es commemoren els difunts haureu llegit en el marbre de més d'una tomba, algun epitafi que parla de les virtuts dels que hi són enterrats: *espòs fidel, amantíssim pare*, diuen alguns. Molt bé, grans virtuts són aquestes, però no són suficients. Això pot tenir la seva importància dintre el clos familiar i prou. Però, i més enllà? Davant les lluites i arbitrietats del món, quina actitud prengué aquest home fidel i amantíssim pels seus? S'arronçà d'espatlles? Davant la fam i sed de justícia dels seus contemporanis, digué potser que tot eren cabòries perquè ell ja tenia totes les necessitats satisfetes? Què li deu a ell el món? Què li deuen a ell els homes?

Cal venerar els nostres morts, els morts que ens són propis i que portaven en vida la nostra mateixa sang. Però cal venerar també la memòria d'aquells que, sense haver-los conegut mai potser, són els morts representatius de tot un poble i de tota la humanitat. Gràcies a ells, gràcies a llur sang vessada, es reparen les injustícies i es senten els afronts. Sense aquestes morts heroiques, sense aquestes vides sacrificades amb el pensament posat en el benestar de *tots* els homes, on fóra encara el món?

COMENTARI

El mateix diumenge dels passats esdeveniments, sembla que era la mare de Déu del Roser. Això no té cap importància perquè tots els anys, com a tantes altres mares de Déu, l'Església la celebra i festeja.

Però veus ací que enguany, als ulls dels catòlics olotins, la mare de Déu del Roser ha tingut una singular intervenció en la política olotina. A ella es deu, no gens menys, i sempre segons «El Deber», que a Olot no passés res d'anormal durant els passats successos. I li han fet un Ofici en acció de gràcies.

Però en què quedem? Fa quinze dies que «El Deber» confessava que mai la gent d'ordre d'Olot estarà prou agraïda als elements d'esquerra pel seny que van demostrar en ocasió de les jornades del 6 i 7 d'octubre, i ara ens surt atribuït-ho tot a la mare de Déu. A què ve, doncs, aquesta rectificació?

Ja ens pensem, però, que «El Deber» ho arranjirà d'aquesta manera. Dirà: «és que la mare de Déu, sempre provident, sempre en vetlla pel bé dels seus estimats olotins (li han posat una barana verda en el seu barri) tocà el cor esgarriat dels elements d'esquerra i els aconsellà d'ésser uns bons minyons i de no fer cap malifeta».

Així parlarà, segurament, «El Deber», el que demostra que els esquerrans no som pas tan malvats com això, tota vegada que la mare de Déu no s'està pas de parlar-nos, com no ho farien, per res del món, els redactors del confrare.

Ara, però, que tan sagrada i celestial intervenció no ha pas privat que s'empressonessin alguns olotins, malgrat el seny de què van fer gala. Es veu, tanmateix, que el cor de segons qui és més dur de pelar que el cor dels elements d'esquerra.